

ΕΙΜΑΣΤΕ ΤΑΠΙ

ΕΙΜΑΣΤΕ ANTIFA

ΘΥΣΙΕΣ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

www.antifa-midwest.net

www.antifaselanik.net

Εμείς

Είμαστε η εργατική τάξη με τα χίλια της πρόσωπα, άνθρωποι με πολλά διαφορετικά χαρακτηριστικά αλλά με κοινή μοίρα. Πάντα ήμασταν ψιλοάφραγκοι, αλλά τελευταία ο μισθός μας φτάνει ως τη μέση του μήνα. Έχει τεμαχιστεί σε τόσα επιδόματα (pass), τα οποία περισσότερο μοιάζουν με κουπόνια παρά με χρήματα. Το κράτος φρόντισε επιπλέον να ορίσει τι είναι αναγκαίο για εμάς και τι πολυτέλεια μέσω ΦΕΚ, και του έδωσε ευφάνταστα ονόματα όπως “καλάθι του νοικοκυριού”, γιατί αν το έλεγε “kit πειθαρχημένης επιβίωσης” θα μας χτυπούσε στον εγωισμό.

Η δημόσια τάξη

Βέβαια, όλα αυτά που ζούμε δεν είναι πρωτίστως οικονομικά, αλλά είναι πολιτικά, είναι δηλαδή ζητήματα εξουσίας. Για να μπορέσουμε να είμαστε φθηνοί για τα αφεντικά, για να μπορέσουμε να είμαστε πειθαρχημένες στο τι και πόσο καταναλώνουμε, πρέπει να αναλάβουν δράση ένα κάρο μηχανισμοί. Πρέπει οι γιατροί, οι δάσκαλοι και οι δημοσιογράφοι να μας πούνε πως είναι σωστό να ζήσουμε και να σκεφτόμαστε: χωρίς τσιγάρο, με το θερμοστάτη χαμηλά, με ευαισθησία για το περιβάλλον, με μπόλικα πατριωτικά ιδεώδη και αγάπη για το κράτος. Αν τα παραπάνω δεν δουλέψουν επαρκώς - και συχνά δεν δουλεύουν - η τάξη επιβάλλεται με πιο παραδοσιακές μεθόδους, όπως τα γκλοπ των μπάτσων.

Ο Θάνατος

Μπορεί να έγινε πρόσφατα ντόρος, όμως ο θάνατος μας είναι πανταχού παρόν, σαν ένα αθόρυβο, στατιστικά υπολογισμένο και αποδεκτό ενδεχόμενο. Οι μηχανικοί των αφεντικών, αυτοί που αυξάνουν παντού γύρω μας τις μηχανές με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας και του ελέγχου μας, είναι αυτοί που κάνουν και την “εκτίμηση επαγγελματικού κινδύνου”. εκτιμούν με επαγγελματισμό σε τι ποσοστό ο θάνατος μας εν ώρα εργασίας

(ή στις μεταφορές) είναι αποδεκτός και δεν διαταράσσει την καμπύλη των κερδών. Φυσικά, δεν πεθαίνουμε μόνο σε τεχνολογικά “ατυχήματα”, αλλά ενίστε και σε περιπολίες μπάτσων, με μια αντίστοιχη στατιστική κατανομή εκπυρσοκρότησης. Το μόνο τυχαίο σε όλα αυτά είναι η ακριβής στιγμή που θα γίνει το μπαμ - όλα τ’ άλλα γίνονται με σχέδιο.

Η κρίση

Τα παραπάνω δεν συμβαίνουν, προφανώς, γιατί τα αφεντικά είναι απλά και μόνο σκατόψυχοι κερδοσκόποι. Συμβαίνουν γιατί τα αφεντικά βρίσκονται σε μια μακροχρόνια κρίση που απειλεί την κερδοφορία και - εν τέλει - την ύπαρξη τους. Σε αυτή την κρίση δώσαν τόσα ονόματα για να μην καταλαβαίνουμε χριστό (χρηματοπιστωτική, προσφυγική, υγειονομική, περιβαλλοντική), όμως είναι μία και μοναδική: η καπιταλιστική κρίση. Και εξαιτίας της τα κράτη, που είναι οι πολιτικοί εκπρόσωποι των αφεντικών, πλακώνονται μεταξύ τους σε κάτι που όλο και περισσότερο μοιάζει με παγκόσμιο πόλεμο. Τα σχέδια τους για αυτόν τον πόλεμο είναι που τους οδηγούν να κάνουν σχέδια για οργανωμένα lockdown, οργανωμένη αύξηση των τιμών και οργανωμένο θάνατο. Τόσο απλά και τόσο μακάβρια.

Η συλλογική μνήμη

Εμείς, λοιπόν, δεν περιμένουμε καμία απόδοση δικαιοσύνης από το κράτος, ούτε διεκδικούμε περισσότερη τεχνολογία για να μας λύσει τα προβλήματα. Δεν περιμένουμε τίποτα από τους “ανθρωπιστές” των ΜΚΟ, ούτε από τους αριστερούς και τις κάλπες τους. Το μόνο που έχουμε είναι ο ένας την άλλη. Με μπόλικο κόπο, αφιερώνοντας χρόνο, και με ευθύνη απέναντι στους δικούς μας ανθρώπους, χτίζουμε λίγο - λίγο μια συλλογική άποψη για το τι συμβαίνει εναντίον μας. Χτίζουμε μια συλλογική μνήμη, σε καιρούς που όλα

ξεχνιούνται μετά από 1 μήνα, που όλα μοιάζουν πρωτογνωρα και ουρανοκατέβατα. Η διατήρηση αυτής της μνήμης είναι πιο δύσκολη, πιο σπάνια και πολύ πιο χρήσιμη απ' ότι ακούγεται.

Ο δρόμος

Έτσι, λοιπόν, καταλήγουμε να οργανωνόμαστε. Όχι μόνο για να σκεφτόμαστε συλλογικά, αλλά και για να δίνουμε συλλογικές μάχες στο δημόσιο χώρο. Λερώνουμε τους καθαρούς τοίχους που βρωμάνε ρουφιανιά· μοιραζόμαστε απόψεις ενάντια στο κράτος και τους μπάτσους, με στίχους και συνθήματα· κόβουμε τον αέρα στους φασίστες· και άλλα τόσα. Δηλαδή, κατακτούμε χώρο και παίρνουμε ανάσες όλοι και όλες μαζί. Αυτό σημαίνει με λίγα λόγια antifa, και αυτό είναι που εκπροσωπεί αυτή η διαδήλωση.

ANTIFA
united we stand